WEEKKRANT SURINAME

Surinamers in Nederland

Getuige-deskundige Bea Lalmahomed:

'Rechtbank heeft de puzzel niet kunnen leggen'

Zes jaar gevangenisstraf voor moord op pandit

Biendoe Ramdhani

Op 22 juni jongstleden is de hoofdverdachte M.A. veroordeeld tot zes jaar gevangenisstraf wegens moord op haar ex, de hindoepriester (pandit) R.J. Incest, mishandelingen en moordpogingen dreven haar tot deze daad. De hoofdverdachte M.A., werd ten laste gelegd op 14 november 1994 opzettelijk met voorbedachte rade haar partner van het leven te hebben beroofd. In de rechtzaak van 21 maart werden de medeplegers, de ouders van de hoofdverdachte, veroordeeld tot een gevangenisstraf van 5 jaar (zie Weekkrant 6-4-95). De Leidse wetenschapster, Bea Lalmahomed, als getuige-deskundige betrokken bij deze moordzaak, verbaast zich naar de wijze waarop de rechtbank zich gedurende dit proces eenzijdig en vastbesloten houdt aan twee verklaringen uit een reeks van meer dan negen verhoren.

Hoe heeft de rechtbank de reeks verklaringen afgehandeld?

'De rechtbank heeft van meet af aan sterk getwijfeld aan het waarheidsgehalte van de verklaringen. De hoofdverdachte heeft elke keer weer een andere versie. In de eerste serie verklaringen probeert zij iedereen buiten schot te houden; drie onbekende Pakistaniërs zouden een moordoverval hebben gepleegd op haar man. In tweede instantie verklaart zij enkele malen dat de moord op haar ex een complot was van vader, moeder en haarzelf. Daarna trekt zij de verklaringen in en in de daarop volgende verhoren geeft zij te kennen de moord alleen gepleegd te hebben. De rechtbank vindt de verklaringen die in tweede instantie gegeven zijn de meest geloofwaardige.'

Als de rechtbank twijfelt aan het feit dat M.A. alleen de moord gepleegd heeft, wat is dan het nut van het Pieter Baan Centrum (PBC)-onderzoek?

'De rechtbank gaat ervan uit dat de moord op pandit R.J. een complot is geweest van vader, moeder en dochter. De rechtbank verdenkt M.A. als hoofdverdachte en geeft het PBC de opdracht om na te gaan of M.A. ten tijde van het plegen van het ten laste gelegde, lijdende was aan een gebrekkige persoonlijkheidsontwikkeling of ziekelijke stoornis. Kan het aan de verdachte telaste gelegde toegerekend worden en zo ja, in welke mate? Het PBC brengt na zes weken grondig onderzoek en observatie een sociaal, psychologisch/psychiatrisch en cultureel rapport uit. Op grond van deze rapporten verklaart het PBC dat de verdachte M.A. vrijwel geen problemen had en zij wordt "enigszins verminderd toerekeningsvatbaar verklaard". Dat betekent dat zij in aanmerking kan komen voor de normale portie straf die bij zo'n delict hoort.'

Maar in de rapporten beschrijft het PBC de omstandigheden waarin M.A. verkeerde: met name seksueel en lichamelijk misbruik van haar en haar kinderen, financiële onderdrukking, laconieke houding van de politie bij meldingen en vooral de vèrgaande bedreigingen chantages van de pandit. Hoe kunnen zij op zo'n uitspraak komen, het is toch duidelijk dat M.A. uit nood heeft gehandeld?

'Dat wat je allemaal opsomt zijn juridische gronden die door de advocaat hard gemaakt moeten worden. Het PBC houdt zich alleen bezig met de gedragskundige kant en gaat dus na of er gedragsstoornissen zijn.'

Waarom is er volgens de rechtbank sprake van moord met voorbedachte rade?

'De officier van justitie en de rechtbank zijn ervan overtuigd dat het een complot is geweest. M.A. was volgens hen niet in staat om alleen de moord te plegen, vandaar dat zij de hulp van haar ouders inroept. De verdachte bedenkt volgens de rechtbank de avond van te voren haar plannen, zij zegt ook in haar verklaring: "het kan zo niet langer, hier moet een eind aan komen". Uit liefde voor haar zonen die in huis zijn, voert zij haar plan niet uit. De volgende dag loost zij haar jongste zoon het huis uit naar oma en vraagt of de ouders snel willen komen, zij wil haar zoon er niet bij, maar haar ouders wel.

'Dat het hier gaat om voorbedachte rade blijkt volgens de rechtbank ook uit de overval. M.A. wacht een gunstig moment af. Als haar ex bezig is met zijn insulineprik tegen suikerziekte gooit zij van achteren een deken over zijn hoofd om hem te laten verstikken. In de verklaringen

Moszkowicz sr. neemt wetenschapster B. Lalmahomed in de arm

Hindoestaanse chirurg ontkent aanzetten tot doodslag

Biendoe Ramdhani

Rotterdam - Op 10 december werd de zaak van de Hindoestaanse chirurg Harold B. heropend. De strafpleiter mr Moszkowicz sr. nam geen risico's en zette de gedragswetenschapster drs B. Lalmahomed als getuige deskundige in voor de gedragsanalyse van de verschillende Hindoestaanse betrokkenen.

Aanleiding tot heropening van deze zaak was de belastende verklaring van ex-gedetineerde Shyam A. (neef van Harold B.), die op 24 januari 1989 werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van acht jaar voor de moord op Ella A., de ex-vrouw van zijn oom. Shyam A. verklaart nu twee jaar na vrijlating, door Harold B. aangezet te zijn tot moord op zijn tante. Politie en justitie, die al in 1989,van mening waren dat de moord op Ella A. een samenzwering was van de arts en zijn neef, trachten met de heropening hun gram te halen. Shyam A. die met chantage en dreiging van moord op de kinderen van de arts, F.70.000,- wist af te persen, gaf het bedrag aan bij de politie als betaling voor de moord op tante Ella. Voor het aangeven van zijn oom voerde Shyam naamzuivering als reden op. In de gevangenis leerde hij zijn vriendin kennen en twee jaar na vrijlating hebben ze een gezin gesticht. Uit angst om door zijn kinderen later aangezien te worden voor moordenaar, tracht hij nu, op aanraden van zijn vriendin, door deze belastende verklaring zichzelf schoon te pleiten. Shyam verklaarde onder druk van zijn oom en zijn moeder tante Ella te hebben vermoord. 'Tante bracht de familie niet alleen schande door te scheiden van oom, maar zij maakte hem ook financieel bankroet. "De kop van de slang moet eraf", waren de woorden van mijn oom. Hij wilde niet hebben dat iemand uit de familie de moord pleegde daarom moest ik het uitbesteden aan een vriend.'

Na een mislukte zoektocht werd Shyam door zijn oom verder onder druk gezet om de moord zelf uit te voeren. Later verklaarde hij eigenlijk niet op moord uit te zijn. Hij wilde met zijn tante praten over de ontsporing van zijn nichtje Radha B. op wie hij heel erg gesteld was. Daarom bezocht hij haar, pas toen tante niet wilde luisteren en wegfietste, schoot hij uit woede vijf keer op haar. De rechtbank wilde weten waarom hij voor een gesprek met zijn tante een geladen pistool bij zich droeg.

Huurmoordenaars

De raadsheer van Harold B., mr Moszkowicz probeerde met een spervuur van vragen de beschuldiging van zijn cliënt te ontkrachten. Shyam praatte zichzelf voortdurend vast met tegenstrijdige verklaringen. Zo was hij van mening dat zijn oom hem erin geluisd had. Voor de moord op tante had hij een som beloofd van F.500.000,- Dit bedrag zou hij na zes jaar van zijn oom krijgen als hij uit de gevangenis ontslagen zou worden. Deze logica ging niet op bij de president van de rechtbank mr Goossens: 'Hoe wisten jullie voordat de moord gepleegd was, dat er een veroordeling van zes jaar zou plaats vinden?' Neefje Shyam had het even moeilijk, maar wist zich goed te redden, door deze bright tijdsplanning toe te schrijven aan oom Harold.

Ook verklaarde hij dat zijn oom hem vele kleine bedragen had gegeven voor betalingen van huurmoordenaars, die er telkens weer met de buit vandoor gingen. De politie verhoorde alle genoemde vrienden van Shyam en tot diens grootste verbazing strookte geen van de verklaringen met de zijne. Daar ergerde hij zich mateloos aan, vooral waar de strafpleiter van zijn oom tot in de details trad.

Dit resulteerde in grote conflicten tussen Shyam en Moszkowicz. A., die zich op den duur niet meer richtte tot de president, maar tot de raadsman werd meerdere malen tot orde geroepen. Hij negeerde keer op keer weer de reprimandes van de president. Moszkowicz werd openlijk vernederd en uitgemaakt voor crimineel. 'Want' merkte Shyam op, 'alleen een crimineel kan een andere crimineel als

Lees verder op pagina 4

Het Parool
Donderdag 18 oktober 2001
61ste jaargang nr. 17374

Verborgen leed achter Hindostaanse deuren

MARCEL VAN ENGELEN

AMSTERDAM – Meer dan in andere gemeenschappen komen mishandeling en seksueel geweld onder Hindostanen (een bevolkingsgroep die bestaat uit hindoes én moslims) veel voor. En het neemt toe, zo lijkt het althans – Hindostaanse gezinnen kenmerken zich veelal ook door geslotenheid. Steeds meer verhalen van vrouwen komen niettemin naar buiten.

Verzwegen, onzichtbaar leed luidt het thema morgenavond van de bijeenkomst van Sitara, een Surinaams-Hindostaanse vrouwenorganisatie in Amsterdam. "Het is echt bewonderenswaardig hoe Hindostaanse meisjes het verborgen kunnen houden," zegt Bea Lalmahomed, gedragswetenschapper aan de VU. "Achter de buitenkant gaat een hoop smerigheid schuil."

Die smerigheid neemt toe, is de indruk van Sitara. "Wij vangen er steeds meer signalen over op," zegt medewerkster Louise Kandhai. Doelend op geweld: "Veel vrouwen emanciperen en mannen blijven vaak achter. Daar reageren ze op hun manier op."

De man, van oudsher sterk gezaghebbend in Hindostaanse gezinnen, ziet zijn gezag afkalven, zegt ook Lalmahomed. "De strijd tussen mannen en vrouwen is in volle gang. De man tracht zijn gezagspositie te behouden door nog vaker geweld te gebruiken. Terwijl dat altijd al vaak is gebruikt, door vader, door grootvader, ga zo maar door."

Lalmahomed, zelf Hindostaanse, is morgen één van de drie sprekers. Ze provoceert graag, of beter: vindt het nodig te hameren op een groot taboe. Sinds ze zeven jaar geleden een boek liet verschijnen over huiselijk geweld onder Surinamers, en vooral Hindostanen, geldt ze als expert.

Haar terrein is omvangrijk, al valt niet te zeggen hoe omvangrijk. Wel dat Hindostaanse vrouwen meer dan andere worden getroffen door mishandeling, én

Rapport over seksueel geweld in gezinnen

door seksuele ontucht, twee dingen waartussen Lalmahomed een direct verband legt. Ze wijst naar de opvang- en blijf-van-mijn-lijf huizen: driekwart van de vrouwen is allochtoon, en volgens Lalmahomed is bijna de helft van hen Hindostaans.

Een andere indicatie is een drie jaar oud onderzoek naar zelfmoord, verricht aan de Erasmus Universiteit: de pogingen daartoe liggen onder allochtone meisjes drie keer zo hoog als onder autochtone. En wie scoren weer het hoogst? De Hindostaanse. "Zelfmoord wordt vaak als enige uitweg gezien door slachtoffers van mishandeling en seksueel misbruik."

Het 'maagdelijkheidssyndroom' ligt daar aan ten grondslag, naast de sterk autoritaire positie van mannen ('Als hun vrouw niet meer voldoet, menen ze ook recht te hebben op hun dochter'), meent Lalmahomed. Net als Turkse, Marokkaanse en zelfs creools-Surinaamse Amsterdammers doen, trouwt een grote meerderheid van de Hindostanen nog steeds met elkaar, multiculturele samenleving of niet.

De maagdelijkheid van een vrouw is daarbij een belangrijke voorwaarde. Nog steeds, zegt Lalmahomed. Sterker: "De traditionele gezinnen voeren in de Hindostaanse groep nog altijd de boventoon, en het lijkt wel of die teruggaan in de tijd."

Het verklaart waarom misbruik door vaders en broers doorgaans niet uit de doeken wordt gedaan: "Dat betekent niet alleen een schande voor de familie, maar als meisje verspeel je ook je kans op de huwelijksmarkt." Maar het verklaart volgens Lalmahomed ook waarom geweld en misbruik zo vaak voorkomen, en mogelijk zelfs toenemen: vrouwen leven in Amsterdam, anno 2001, trouwen nu vaak pas na hun twintigste, maar moeten wel kuis en gedwee blijven. "Daar zorgt vader wel voor."

Vluchten betekent verstoting, zegt Lalmahomed. "Het voornaamste is: meer erover praten, meer openheid. De mannen kunnen niet koppig blijven."

Wie vermoordde hindoepriester?

Deskundige wil klaarheid in warrige moordzaak

WEEKKRANT 'SURINAME' 06-04-1995

Biendoe Ramdhani

Den Haag - In november 1994 werd een Surinaamse vrouw in Den Haag er door justitie van verdacht haar echtgenoot, een Hindoestaanse pandit (priester), te hebben vermoord. Incest, mishandeling en moordpogingen zouden de vrouw aanleiding hebben gegeven tot haar daad. De Leidse wetenschapster drs Bea Lalmahomed is als getuige-deskundige betrokken bij de gruwelijke moordzaak. De rechtszittingen hebben tot nu toe niet de volledige waarheid boven water gehaald. Wel zijn de volgens de rechtbank medeplichtige ouders van de vrouw al veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf. Lalmahomed probeert de emotionele knopen te ontwarren.

Nadat de Haagse rechtbank de 61-jarige D.H en haar 64-jarige echtgenoot I.A. had veroordeeld tot vijf jaar gevangenisstraf stormde Lalmahomed de ruimte uit richting advocaat. 'Er moet hoger beroep komen, dit kan niet, dit gaat mij te ver, op een eis van 12 maanden van de officier een gevangenisstraf van 5 jaar?

U bent niet tevreden over de uitspraak?

'Absoluut niet, de straf is waanzinnig hoog, dit is onbegrijpelijk. Okay, ik geef toe dat het een warrige zaak is en ik kan mij heel goed voorstellen dat de rechtbank moeite heeft de waarheid boven water te halen. Maar achter deze absurde veroordeling plaats ik vraagtekens.'

Gaat het om een moordzaak of een overval?

'Daar zijn verschillende theorieen over. Op 14 november 1994 treft de achttienjarige zoon R.A. in zijn woning zijn stiefvader dood aan op de vloer, terwijl zijn moeder met een sjaal vastgebonden zit aan een tafelpoot. Zijn moeder zegt dat drie Pakistanen, die om een grote som geld vroegen, een overval hebben gepleegd. Omdat stiefvader pandit R.J. hun het geld weigert wordt hij geslagen en gewurgd, waarna de daders zijn vrouw vastbinden. Op verzoek van moeder alarmeert de zoon de politie. Zij treffen een chaos aan die in eerste instantie inderdaad veel weg heeft van een overval. Opvallend is wel dat moeder M.A. heel losjes is vastgebonden en dat zij geen letsels of kneuzingen heeft. Bij nader onderzoek vindt de politie geen sporen van de vermeende daders. Aan de hand van het verhoor van moeder en zoon ontdekt zij al gauw dat er geen sprake is van een overval, het lijkt meer op een ernstig zedendelict.'

Voor de duidelijkheid worden in de komende twee weken na dato meer gezins- en familieleden verhoord. Ook de ex-vrouw van het slachtoffer wordt aan de tand gevoeld. Aanvankelijk blijven alle partijen, de hoofdverdachte weduwe M.A. en de twee medeplichtigen, de 61-jarige moeder D.H. en vader I.A. van de weduwe, ontkennen. Na ettelijke malen te zijn verhoord, legt de weduwe emotioneel een gedetailleerde verklaring af die de nodige opheldering brengt in de zaak. Zij heeft pandit R.J. vermoord door een deken op zijn hoofd te gooien, hem vervolgens achterover te trekken, waarna ze zijn hoofd en slaap met een houten hamer heeft bewerkt. Toen hij bedwelmd was, is zij met beide voeten op zijn nek gesprongen, waarna zij de keel van haar man gedurende tien minuten heeft dichtgeknepen.'

Kort daarna neemt moeder D.H., die verdacht wordt van medeplichtigheid, haar dochter in bescherming door dezelfde gedetailleerde verklaring af te leggen waarin zij te kennen geeft haar schoonzoon om het leven te hebben gebracht.'

Vader I.A. blijft heel consequent volhouden met deze moordzaak niets te maken te hebben. Opvallend is dat moeder en dochter hun verklaring later intrekken. De hoofdverdachte M.A. pint zich weer vast aan de verklaring inzake de Pakistanen en moeder D.H. beweert niet aanwezig te zijn geweest bij de moord. De verdachten hebben met het bekennen en ontkennen de zaak gecomplicceerder gemaakt, want de prangende vragen die daarna op tafel liggen zijn hebben wij te maken met moord met voorbedachte rade?; is de levensberoving door de weduwe met voorbedachte rade of in een opwelling gepleegd?; of is de moord gepleegd door de Pakistanen?

**Wetenschapster Bea Lalmohamed vindt dat de onderste steen naar boven moet komen in de zaak rond de moord op de uit Suriname afkomstige Hindoestaanse priester R.J.*

Is het niet opmerkelijk dat de hoofdverdachte nog niet gerechtelijk verhoord is en de twee zogenaamde medeplichtigen al veroordeeld zijn?

'Het is gebruikelijk dat in dit soort strafprocessen eerst de hoofdverdachte onder vuur wordt gezet, maar omdat zij op advies van de reclassering nader onderzocht moet worden heeft men haar zaak *pro forma* afgehandeld. Zij wordt in het Pieter Baan Centrum in Utrecht onderzocht. Vandaar dat de zaak tegen vader en moeder eerst wordt afgehandeld.'

Waar ging het verhoor van 7 maart precies over?

'De primaire tenlastelegging van de officier van justitie is medeplichtigheid aan levensberoving met voorbedachte rade. Uit de tot dusverre gehouden rechtszittingen wordt niemand wijs. Het is, om het maar populair te zeggen, soep met balletjes. Er wordt maar liefst vier keer meineed gepleegd. Totdat officier van justitie De Moor er schoon genoeg van krijgt. Hij overweegt dan ook proces-verbaal wegens meineed op te maken vanwege de leugenachtige getuigeverklaringen van moeder D.H en de weduwe M.A.'

Lees verder op pagina 6

Weekkrant Suriname 15 jan t/m 21 jan 1997
4e jaargang nr. 03-132

Hindoestaanse chirurg Harold B. vrijgesproken

Biendoe Ramdhani

Rotterdam - Op 7 januari werd de Vlaardingse Chirurg Harold. B. vrijgesproken. In de bomvolle zaal kon de familie de emoties niet bedwingen toen de president van de rechtbank mr Goossens de vrijspraak uitsprak. De spanning was zo groot voor zus Alma B., die tegen haar zoon getuigde, dat zij ter plekke een zenuwaanval kreeg. Harold B. vloog drs B. Lalmahomed om de hals met de woorden: 'Deze oprechte vrijspraak heb ik aan u te danken, geen enkele advocaat had mij zonder uw hulp hieruit kunnen halen.'

Op de zitting van 24 december trachtte de Officier van Justitie op grond van de nieuwe verklaringen van exgedetineerde Shyam A. en de vervalste gesprekken van de politie te Vlaardingen de rechtbank te overtuigen van de primaire tenlastelegging: 'medeplegen van moord' en subsidiair: 'het uitlokken van moord'. Mr Moszkowicz sr daarentegen, beredeneerde in zijn pleitnota zeer gedetailleerd en haarscherp de onschuld van de chirurg Harold B. Naast de PBC (Pieter Baan Centrum) verklaringen en andere deskundige rapporten van de vorige zittingen werd het cultureel rapport van Lalmahomed als nieuw materiaal aangevoerd. De raadsheer bevestigde tegen de achtergrond van Lalmahomeds deskundigheidsrapport opnieuw de juiste conclusies en de onderzoeksresultaten van het multidisciplinair team van het PBC waaronder psychiatrische deskundigen Prof. dr. J.G. Schutzer en dr Bruyne.

Toneelspel

Wat is de waarheid? Moet de rechtbank geloof hechten aan hetgeen de Officier van Justitie bepleit: 'Dat Shyam zich in 1989 liet veroordelen op grond van leugenachtige verklaringen, en dat hij nu één keer de waarheid vertelt?' Of zoals mr Moszkowicz sr dat formuleert: 'Moeten we geloven dat Shyam toentertijd - zowel bij politie als bij de rechtbank en ook toen hij zich blootgaf in het PBC- heeft gelogen? Zou dat toneelspel zijn geweest?'

In de rechtszaal was het een welles nictes spelletje tussen de Officier van Justitie en de raadsheer Moszkowicz sr. Een belangrijk motief dat steeds weer aan de orde kwam was geld. De Officier van Justitie was van mening dat Shyam door beïnvloeding en toezegging van een beloning van f150.000 de moord op zijn tante heeft gepleegd. Hij

Lees verder op pagina 6

Hindoestaanse chirurg Harold B. vrijgesproken

Vervolg van pagina 3

bevestigde dit aan de hand van andere verklaringen van drie getuigen J.E., M.E. en M., die als potentiële huurmoordenaar benaderd werden door Shyam. Naar hun zeggen zou Shyam hebben beweerd dat zijn oom Harold B. achter de moord van zijn tante zat.

Moszkowicz sr had daar een geheel andere lezing over. Dat Harold B. achter de moord van zijn vrouw zat was een verhaal dat alleen uit de koker van Shyam kwam en niemand anders kon bevestigen. Harold heeft Shyam nooit geld beloofd en zeker niet voor het aanzetten tot moord op zijn vrouw. De drie getuigen hebben dat allemaal vernomen van Shyam. Maar de cruciale vraag is, spreekt Shyam wel de waarheid? De raadsheer verwees naar de verhoren van 1987, waaruit bleek hoe gevaarlijk perfide Shyam is. Shyam beweert in 1996 voor een huurmoordenaar geld te hebben ontvangen van oom Harold. Dit bleek achteraf ook weer gelogen. Inderdaad, Shyam beschikte over f20.000, maar het was gestolen geld van zijn moeder, die het in bewaring had gekregen van haar broer. Shyam gaf dit geld aan zijn vriend M. omdat die vanwege heroïnezaken zou zijn bedreigd. Toen Harold B. dat ontdekte eiste hij zijn geld terug. Omdat de vriend van Shyam hem het geld niet terug kan geven neemt Harold B. de gouden sieraden van M's overleden moeder, die hij jaren in de kluis houdt. Het is de strafpleiter nog altijd een raadsel dat de Vlaardingse politie ook op grond hiervan suggereert dat Harold wel eens achter de moord kon zitten.

Familiegiften

Wat de Officier van Justitie ook moeilijk kon bevatten waren de grote giften die Harold aan zijn familie schonk. De grote bedragen van respectievelijk f25.000 en f45.000 die de chirurg aan zijn zus gaf waren naar zijn mening betalingen voor de moord. Ook deze bewering werd door Moszkowicz sr van de hand gewezen. Hij bekrachtigde zijn uitleg met het cultureel rapport (...) 'Harold B. kreeg als enige zoon na de dood zijn vader de geldzaken van de familie in handen. Hij werd als enige zoon en goed verdienende chirurg en nogeens bezitter van alle rijkdom van vader de financiële ader van de familie.' Dat Harold zich die zware financiële en morele verplichtingen bewust was en er ook naar leefde, bleek uit de vele donaties. De raadsheer toonde door te wijzen aan, dat Harold B. vanaf 1980 zijn minder draagkrachtige familie ruim f200.000 had geschonken. En dat, terwijl zijn vrouw nog leefde.

Een ander punt dat door de strafpleiter sterk naar voren werd gebracht was het gedrag van de Vlaardingse politie. De strafpleiter veroordeeld dit gedrag. Nadat zus Alma B. die onder druk van haar zoon valse verklaring aflegde, opnieuw naar de politie toog, om de waarheid te onthullen weigerde deze een verklaring af te nemen. Alma B. hielt echter vol. Zij wist dat haar zoon haar broer valselijk had beschuldigd. Uiteindelijk schreef zij de Vlaardingse rechercherie een brief en toen pas kreeg zij van de rechter-Commissaris de gelegenheid om het volledige en ware verhaal te vertellen. Alma B. bevond zich niet in een benijdenswaardige positie, zij moest kiezen tussen de waarheid en haar zoon maar zij koos voor de waarheid.

Suriname

30 Nov t/m 6 dec 1995 2e jaargang nr. 48-75 pag 1,2.
uitgave Caribbean Media B.V.

Vervroegde vrijspraak en kortere gevangenisstraf voor moord op pandit

Biendoe Ramdhani

Recentelijk gingen de raadslieden van de hoofdverdachte en de vermeende medeplegers op de moord van pandit R.J. in Den Haag in hoger beroep. Voor deze terechtzitting werd het cultureel rapport van drs Bea Lalmahomed, dat in opdracht van het hof geschreven werd, als nieuw bewijsmateriaal aangevoerd. De bedoeling van de raadslieden was om met dit rapport een bepaald licht op de zaak te werpen.

Ook haar rol als getuige-deskundige leverde bij deze zitting verheldering op in de verschillende handelingen van de hoofd- en nevenverdachte. De medeplichtigen werden vrijgesproken en de hoofdverdachte kreeg vier jaar gevangenisstraf. Tegen de hoofdverdachte M.A. - de vrouw van het slachtoffer - was zes jaar en tegen de medeplichtigen - haar ouders - was vier jaar door de rechtbank geëist. De raadslieden gingen tegen deze veroordeling van de rechtbank in. Zij vonden dit aan de te hoge kant.

Woede

De hoofdverdachte M.A. gaf op deze zitting te kennen de moord alleen gepleegd te hebben. Zij had uit woede haar ouders beticht als medeplegers. M.A. kon heel moeilijk verwerken dat haar ouders haar op dat cruciaal moment in deze kwestie weigerden te helpen. Na haar verhoor liet raadsvrouw Mr Gerda Later in haar pleidooi alles nog eens de revue passeren. Zij gaf - met behulp van diverse schriftelijke nota's van het Pieter Baan Center, het politierapport, het reclasseringsrapport en het cultureel rapport van Lalmahomed, waarin verschillende slachtofffers van pandit R.J. aan het woord werden gelaten - te kennen dat de situatie voor haar cliënte niet meer uit te houden was. Het was volgens haar niet de bedoeling van M.A. om haar ex-vriend te doden maar door haar acties had zij R.J. gedood. Het was een explosie nadat zij haar dochter voor de zoveelste keer redde. Zij deed het niet opzettelijk. Zij wist niet eens dat hij dood was. Bovendien ging de ten laste gelegde 'moord' de raadsvrouw te ver: 'Als je iemand met een hamer op zijn hoofd slaat of als je iemand wurgt, dan kun je er zo goed als zeker van uitgaan dat hij daardoor sterft, maar dat is dan een voorwaardelijke opzet en geen voorbedachte raad'.

Mr Gerda Later gaat ervan uit dat er geen sprake is van een voorbedachte raad en daardoor ook niet van een ten laste gelegde moord. Zij pleit voor

→ een tenlastelegging van 'doodslag'. En in dat geval doet M.A. een beroep op de strafuitsluitingsgronden noodweer c.q. noodweerexces. De advocaat eist ten aanzien van het ten laste gelegde vrijspraak en ontslag van rechtsvervolging.

Na het verhoor van de hoofdverdachte werden de vermeende medeplegers - vader en moeder van M.A. - verhoord. In de vorige zittingen verklaarden zij niets met de moord te maken te hebben. Zij waren op die bewuste dag niet in het huis van de dochter geweest. Bij het hoger hof gaven zij volmondig te kennen wèl in het huis te zijn geweest, maar pas nadat de moord had plaatsgevonden. De ouders verklaarden op dat moment overrompeld te zijn door het gedrag van hun dochter. Zij had voor het eerst van haar leven teruggeslagen en dan op zo'n manier. Na een aanvaring van ouders en dochter die het hoogst ongepast vonden dat de dochter als Hindoestaanse vrouw haar man bewusteloos sloeg, verlieten zij ziedend het pand.

Het hoger hof kon dit heel

Lees verder op pagina 2

Uitspraken op moord pandit

Vervolg van pagina 1

moeilijk rijmen en vroeg aan de vermeende medeplegers waarom zij geen hulp hebben gevraagd. De ouders hadden dat bewust niet gedaan omdat dit soort taferelen aan de orde van de dag waren in het gezin van hun dochter. Het kwam wel vaker voor dat de dochter bewusteloos werd geslagen en dan mocht er geen hulp worden gevraagd van wijlen R.J. Ook hij viel weleens bewusteloos vanwege zijn suikerziekte. Bovendien verklaarden de ouders dat wijlen R.J. op zijn buik lag en dat zij niet wisten dat hij dood was.

Z.O.Z